

højtærede Landbrugsminister, at det Suk gaar ogsaa gennem Sjællænderne, og jeg haaber, at han vil gøre alt, hvad han evner, for at faa Fart i denne Sag.

Jeg har nu blot en lille Ting at nævne. Ja, den er maaske egentlig ikke saa lille, men den er lille i dette Øjeblik; for jeg tror, det er en Ting, der skal tales meget om, inden der nogen Sinde kommer nogen rigtig Nytte ud af den Tale. Sagen er den, at jeg har nu navnlig i de sidste Aar lagt Mærke til, at i stedse stigende Grad er der her i vort Land nogle gamle, som lide Uret, ligegyldigt, om de sidde med Mønt i Lommen til at leve for, eller de ikke have det. Der kommer nemlig for de fleste Mennesker et Tidspunkt, hvor de ikke rigtig kunne hævde sig, og for en hel Mængde gamle her i Landet er Forholdet det, at de ganske simpelt lide Nød, fordi der ingen er, der vil tage sig af dem, og de ikke selv kunne hævde sig. Jeg kan ikke selv se nogen Udvej, for jeg ved godt, at her skal tages varsomt, men ogsaa tages med Myndighed, og naar de to Ting skulle forenes, er det ikke let at komme frem. Men jeg skulde dog meget tro, at der var en Mulighed for, at vore Værgeraad kunde komme til at tage sig af disse Folk. Jeg vil understrege dette endnu en Gang, jeg har blot i Løbet af de sidste Aar set 2 Mænd leve Slutningen af deres Liv i den rene Elendighed, blot fordi der ikke er nogen, der havde Myndighed til at træde til og hjælpe dem. Herved anbefaler jeg denne Sag til veltænkende Medlemmers Omtanke i det Haab, at det en Gang skal lykkes ogsaa her at bøde paa en Brøst, som vort Samfund sikkert i Øjeblikket lider under.

Krabbe: Det var mig en virkelig Tilfredsstillelse, at det, jeg i Begyndelsen af vore Forhandlinger nævnedes som et Førsterækkes Krav til den nye Regering, nemlig at sørge for, at den store Retsplejereform ikke udgik under et Forbrydernes navn, har vundet almindelig Samklang og den højtærede Minister i Landstinget har forelagt et nyt Forslag til Lov om Rettens Pleje. Medens jeg har glædet mig meget derved og føler mig tilfredsstillet derved, maa det være mig tilladt at bringe i Erindring, at vi, som have syslet med dette store Spørgsmaal, ikke have indskrænket os til at ville have et nyt Navn under Retsplejereformen, men at vi absolut have krævet, at Loven foruden at blive fri for Forbrydernes navn ogsaa blev fri for Forbryderpræget. I denne Henseende har jeg

desværre ikke samme Grund til at være tilfreds som over det formelle, idet det Forslag, den højtærede Minister har fremsat i Landstinget, i Virkeligheden er den gamle Alberti-Lov, trykt op igen med Rettelse af nogle Uagtsomhedsfejl og Afhjælp af nogle Uagtsomhedsmangler; ellers er det ganske det samme. Dette var naturligvis ikke Meningen, og dette kan ikke være Meningen hos nogen, der har Øjet oppe for den Opgave, som vi her have overfor Nationen, og jeg vil sige endogsaa overfor Nationens Stilling i Verden, at befri vor Lovgivning for det Forbryderpræg, der var ved her at blive sat paa den i en stor og vigtig Lov. Det har for mig egentlig været en Forbavselse, at den højtærede Minister kun har taget den formelle Opgave op og har ladet den reale ligge. Jeg tror, den højtærede Minister vilde have tjent sig selv meget ved at tage den virkelige Opgave op. Den er jo...

Formanden: Loven om Rettens Pleje er forelagt i Landstinget og er ikke til Forhandling her i Øjeblikket.

Krabbe: Det er ganske rigtigt. Det er dette, som jeg tillod mig nys at bemærke, og som altsaa det høje Ting vil have kendt alt af mine Udtalelser. Jeg fortsætter ved at sige, at naar det Forslag til Rettens Pleje, med Hensyn til hvilket den højtærede Minister har fremsat sine Betragtninger korresponderende med mine, kommer her over til dette Ting, da er det min Forvisning, at dette høje Ting ikke vil lade sig begrænse til at sørge for en Plads til en ny Underskrift under Loven, men at det vil lade sig det være magtpaaliggende at føre saadanne reale Ændringer ind i Loven, som gøre, at den danske Lovgivningsmagt kan være bekendt at byde det danske Folk Loven, hvilket den ikke kan, saaledes som denne nu foreligger. Det er altsaa med Hensyn til det her i Salen forhandlede Spørgsmaal om Retsplejereformen, at jeg formelt er meget tilfreds og reelt haaber sikkert paa dette Tings Bistand til at bringe Sagen i den rette Bane.

Hvad angaar den anden Lovgivningsopgave, som jeg tillod mig at paakalde den højtærede Ministers Bistand til, har jeg egentlig ikke haft Glæde af Ministerens Svar. Den anden Opgave var jo den at skaffe os af med Prygleloven. Men i en Henseende havde jeg dog en Tilfredsstillelse, idet den højtærede Minister, hvil-